

вани Тебалдини въ тамошната консерватория, отъ 1924 е директоръ на Миланската консерватория. Творби: симфония къмъ филма на д'Анунцио „Кабириа“, симфонична сюита, увертюра къмъ единъ трагически фарсъ и „Античенъ танцъ“ — за оркестъръ, клавиртрио, струненъ квартетъ, по една соната за цигулка и виолончелъ и пиано, опери: „Федра“, „Делора и Йаеле“, „Фра Джерандо“, Музика къмъ „Едипъ царъ“, La nave на д'Анунцио, 4 гласенъ несъпроводенъ Реквиемъ, пѣсни, клавирни нѣща и др. Писаль: „Музиката на гърцитѣ“, „Италиянската музика“, „Съвременни музиканти“ и др. Заедно съ Бастианели, издавалъ отъ 1914 въ Флоренция „Dissonanza“ — списание за модерна музика, и билъ критикъ на тамошния „Nazione“, както и на Миланския „Secolo“.

Пицкато, ит. pizzicato = щипане — се нарича, при струнните инструменти, единъ начинъ на свирене — не съ лжка, а съ щипане на струнитѣ съ прѣститѣ на дѣсната ржка, както при китарата и арфата. Паганини употребява П. и съ лѣвата ржка, като съпроводъ (едновременно) на мелодия, която се свири съ лжка. Въ оркестъра П.-то има широка употреба, въ най-чести случаи — за да се получи ефектъ на щипящи инструменти. Чайковски въ III часть на IV-тата си симфония наподобява чрезъ П. оркестъръ отъ балалайки.

Пицка, Франтишекъ — Pícca, František — чешки компонистъ, род. 1873 въ Лоцховице, умр. 1918 въ Прага, ученикъ на Пражката консерватория и на органната школа, билъ диригентъ на операта въ Прага, компониралъ редица църковни композиции и операта „Художникътъ Райнеръ“. Той е билъ и музикаленъ критикъ.

Пичини, Никола — Piccini, Nicola — необикновено плодовитъ, оперенъ компонистъ, род. 16 януар. 1728 въ Бари, умр. 7 май 1800 въ Паси при Парижъ, ученикъ на Дуранте и Лео въ консерваторията „Сантъ Онуфрио“. Първата му опера „Le donne dispettose“ 1754 минава съ успѣхъ въ Неаполъ, и бива последвана отъ цѣла редица такива (като компонира върху единъ и същъ текстъ 3 опери), отъ които „Cecchina nubile“ имала такъвъ голѣмъ успѣхъ въ

Римъ, че обикаля всички италиански и европейски сцени. Но въпрѣки това, римлянитѣ скоро го пренебрегватъ въ полза на Анфоси, — П. се просто разболѣва и се зарича никога да не се явява въ

Никола Пичини

Римъ. По покана на Мария Антуанета, 1776 се преселва въ Парижъ. Тукъ пише операта „Роланъ“ на французски текстъ, минала съ голѣмъ успѣхъ. Когато въ Голѣмата опера бива ангажирана една италианска оперна труппа, която — противливо съ французската — е давала представления, П. поставя своитѣ най-хубави италиански опери, и бива назначенъ директоръ на италианската труппа. Написалъ е сжщо и нѣколко французски опери — „Фаонъ“, „Атисъ“ и др. П. влиза въ съперничество съ Глукъ, когато „Голѣмата опера“ поржчва на двамата да напишатъ операта „Ифигения въ Таврида“. Глуковата се дава 1779 г., а тази на П. — следъ две години и, въ всѣки случай — съ неблагоприятенъ за него успѣхъ. Следъ това, влиза въ съперничество и съ Сашини, отначало успѣшно, съ нѣколко опери, а после съ други нѣколко — безуспѣшно. 1784 бива назначенъ професоръ въ École royale